

Arrest

nr. 156 636 van 25 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2015 tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2015 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FORGET, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 september 2015 komt de verzoekende partij aan op de luchthaven van Charleroi. Zij is in het bezit van een toeristenvisum (visum type C), dat door het Pools consulaat in Sofia werd verleend, en van een vervallen Bulgaarse verblijfskaart. Op dezelfde dag wordt een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) en een beslissing tot nietigverklaring van het visum genomen.

1.2 Op 24 september 2015 dient de verzoekende partij in België een asielaanvraag in. Op dezelfde dag wordt een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11 *ter*) genomen.

1.3 Blijkens een brief van 20 oktober 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) gericht aan de procureur des Konings te Brussel wordt op 2 oktober 2015 een over- of terugnameverzoek gericht aan de Poolse en aan de Bulgaarse autoriteiten. Op 15 oktober 2015 weigeren de Bulgaarse autoriteiten blijkens voormelde brief de over- of terugname. Op 16 oktober 2015 weigeren ook de Poolse autoriteiten blijkens voormelde brief de over- of terugname, omdat de verzoekende partij in het bezit is van een verblijfskaart afgeleverd door de Bulgaarse autoriteiten die geldig is tot 31 oktober 2015.

1.4 Op 19 oktober 2015 richten de Belgische autoriteiten een (tweede) terugnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 12.2. of 12.3. van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.5 Op 18 november 2015 wordt aan de Bulgaarse autoriteiten meegedeeld dat Bulgarije overeenkomstig artikel 18.7., 20.1.c), 22.7 of 25.2. van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het terugnameverzoek niet binnen de in artikel 18.6., 20.1.b), 22.1. of 25.1. van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn beantwoord werd.

1.6 Op 18 november 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25 *quater*). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 (2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van juni 2013.

Aan F(...), I(...), werd op 23.09.2015 de toegang tot het grondgebied geweigerd. Hij was in het bezit van een geldig Syrisch paspoort met nr (...), met daarin een geldig Schengenvisum met nr (...), afgeleverd door de Bulgaarse vertegenwoordiging in Ankara en geldig van 01.06.2015 tot 31.10.2015.

Betrokkene diende op 24.09.2015 een asielaanvraag ingediend. In het kader van de Verordening (EG) nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 werd een overname gevraagd aan Bulgarije (Article 12(2) or (3)) op 19.10.2015. Op 18.11.2015 werd aan de Bulgaarse autoriteiten een kennisgeving van stilzwijgend akkoord volgens Verordening (EG) nr. 604/2013 verzonden. Volgens art 10 van de Verordening 1560/2003, zijn de Bulgaarse autoriteiten verantwoordelijk voor de overname van betrokkene.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggeleid naar de grens van Bulgarije en dient hij zich aan te bieden bij de Bulgaarse overheden. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Tevens blijkt uit haar uiteenzetting dat zij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.2.2 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en

dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In casu voert de verzoekende partij aan dat er belangrijke tekortkomingen bestaan in de asielprocedure in Bulgarije, voornamelijk wat de omstandigheden van opvang en detentie van asielzoekers betreft, en dat de gemachtigde niet is tegemoet gekomen aan zijn verplichting tot formele motivering en zijn verplichting om rekening te houden met alle elementen van het dossier, en dat hij geen zo nauwkeurig mogelijk onderzoek heeft gedaan van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De verzoekende partij wenst tevens de recente massieve toestroom van asielzoekers in Bulgarije te benadrukken, die op een negatieve manier de opvangomstandigheden van asielzoekers en de asielprocedure in Bulgarije beïnvloeden.

Vervolgens verwijst zij naar en/of citeert zij uit verschillende rapporten van onder meer UNHCR, Amnesty International, ECRE en AIDA, met inbegrip van het *Country Report: Bulgaria* van de *Asylum Information Database*, up-to-date tot 30 september 2015, waarbij kan worden opgemerkt dat het citaat uit laatstgenoemd rapport uitdrukkelijk betrekking heeft op Dublinterugkeerders.

Er dient te worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot het volgende:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 (2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van juni 2013.

Aan F(...), I(...), werd op 23.09.2015 de toegang tot het grondgebied geweigerd. Hij was in het bezit van een geldig Syrisch paspoort met nr (...), met daarin een geldig Schengenvisum met nr (...), afgeleverd door de Bulgaarse vertegenwoordiging in Ankara en geldig van 01.06.2015 tot 31.10.2015.

Betrokkene diende op 24.09.2015 een asielaanvraag ingediend. In het kader van de Verordening (EG) nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 werd een overname gevraagd aan Bulgarije (Article 12(2) or (3)) op 19.10.2015. Op 18.11.2015 werd aan de Bulgaarse autoriteiten een kennisgeving van stilzwijgend akkoord volgens Verordening (EG) nr. 604/2013 verzonden. Volgens art 10 van de Verordening 1560/2003, zijn de Bulgaarse autoriteiten verantwoordelijk voor de overname van betrokkene.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggeleid naar de grens van Bulgarije en dient hij zich aan te bieden bij de Bulgaarse overheden. (...)

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet de minste motivering bevat aangaande artikel 3 van het EVRM. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde enig onderzoek in dit verband heeft gevoerd. Nochtans dient de verwerende partij, zoals hoger reeds gesteld, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij haar beschouwingen inzake de opvang en detentie van asielzoekers in Bulgarije pas voor het eerst in haar verzoekschrift uit, doch tijdens het verhoor op geen enkel ogenblik gerept heeft nopens een problematische behandeling door de Bulgaarse autoriteiten, en dat zij niet aangegeven heeft dat zij tijdens haar verblijf in Bulgarije het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij verwijst vervolgens naar de verklaringen die de verzoekende partij zou hebben afgelegd. De Raad stelt vast dat het “*verhoor*” waarnaar de verwerende partij verwijst, zich niet in het administratief dossier bevindt. In het administratief dossier bevindt zich slechts een “*DECLARATION*” gedateerd op 2 oktober 2015, waarin verschillende vragen geformuleerd worden die onder meer peilen naar specifieke redenen die de betrokkene zou hebben om naar België te komen of naar redenen betreffende de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat kunnen verantwoorden. Dit document is echter volledig blanco gelaten, zodat de verwerende partij het voor de Raad onmogelijk heeft gemaakt om na te gaan wat de verzoekende partij precies heeft verklaard en zodoende zijn wettigheidstoetsing in dit verband uit te voeren. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat nergens uit het administratief dossier blijkt – en dit wordt

noch door de verzoekende partij noch door de verwerende partij beweerd – dat de verzoekende partij reeds eerder als asielzoeker in Bulgarije heeft verbleven, zodat niet duidelijk is op grond waarvan de verwerende partij aanneemt dat de verzoekende partij in dit verband zou kunnen verwijzen naar eigen ervaringen. De Raad benadrukt echter nogmaals dat het volstaat dat de verzoekende partij aannemelijk maakt bij een overdracht aan Bulgarije vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde heeft nagelaten zelfs maar enig onderzoek te voeren en ook maar enige motivering in dit verband in de bestreden beslissing op te nemen, terwijl kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar verwijzingen naar rapporten wat dit betreft *prima facie* wel enig begin van bewijs naar voren heeft gebracht.

Tevens dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vervolgens een uitgebreid betoog (dat vijf bladzijden beslaat) opneemt, om met verwijzing naar meerdere rapporten aan te tonen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Ook voegt zij als stuk bij haar nota met opmerkingen het *Country Report: Bulgaria* van de *Asylum Information Database*, up-to-date tot 30 september 2015. De Raad stelt vast dat de verwerende partij met dit betoog blijkt geeft van een *a posteriori* onderzoek en een *a posteriori* motivering, maar deze vermogen niet het gebrek aan onderzoek voorafgaand aan en motivering in de bestreden beslissing te herstellen.

Wat betreft het gebrek aan onderzoek, zet de verwerende partij immers niet uiteen – en de Raad ziet niet in – op grond waarvan de gemachtigde in de onmogelijkheid zou zijn geweest om op 18 november 2015 zelf een onderzoek te voeren (en een motivering in de bestreden beslissing op te nemen), te weten dat de verwerende partij daartoe enkele dagen later, op 23 november 2015, klaarblijkelijk wel in staat is. Ook dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij geenszins aanvoert dat het niet nodig zou zijn geweest om zulk onderzoek te voeren. De verwerende partij kan niet voorhouden, gelet op de informatie waarop beide partijen wijzen en des te meer gelet op het uitgebreide betoog dat zij zelf in haar nota met opmerkingen met betrekking tot de situatie in Bulgarije voert, dat de gemachtigde onwetend zou zijn geweest over het feit dat zich in het verleden reeds problemen hebben gesteld met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Bulgarije, of dat een onderzoek en motivering met betrekking tot artikel 3 van het EVRM niet nodig zou zijn geweest. In het UNHCR-rapport van april 2014, waar zowel de verzoekende partij als de verwerende partij naar verwijzen, wordt op pagina 4 uitdrukkelijk aangegeven dat aanbevolen wordt dat Dublinstaten een individueel onderzoek voeren of een overdracht compatibel is met de verplichtingen van de lidstaten om de fundamentele rechten onder Unie- of internationaal recht van een individu, in het bijzonder met betrekking tot asielzoekers die specifieke noden of kwetsbaarheden hebben. De Raad herhaalt dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing enig onderzoek in die zin blijkt. Het is niet aan de Raad om dit onderzoek in de plaats van het bestuur te doen, waarbij de Raad ten overvloede opmerkt dat dit *in casu* zelfs niet mogelijk zou zijn, gelet op het feit dat hij, zoals hoger reeds gesteld, slechts beschikt over een blanco exemplaar van het Dublingehoor van de verzoekende partij, terwijl in dit gehoor ook vragen worden gesteld met betrekking tot de gezondheidstoestand van de betrokkene en deze de mogelijkheid krijgt om andere nuttige informatie naar voren te brengen, zodat de Raad hoe dan ook niet zou kunnen nagaan of de verzoekende partij inderdaad – zoals de verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen stelt – niet tot een kwetsbare groep behoort.

Wat betreft het gebrek aan formele motivering in de bestreden beslissing, dient er dan weer op gewezen te worden dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De verwerende partij laat na uiteen te zetten op grond waarvan zij meent dat de verzoekende partij haar beroepsrecht naar behoren zou kunnen uitoefenen wanneer laatstgenoemde haar verzoekschrift dient op te stellen, niet (slechts) in het licht van een uitdrukkelijk in de bestreden beslissing opgenomen motivering – motivering die met betrekking tot artikel 3 van het EVRM *in casu* onbestaande is –, maar (tevens) in het licht van overwegingen die slechts voor het eerst in de nota met opmerkingen worden opgenomen. Door het meedelen of toevoegen van motieven via de neerlegging van de nota met opmerkingen, en zodoende

nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de verwerende partij de miskenning van de formele motiveringsplicht niet goedmaken en wordt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang gebracht (cf. RvS 25 januari 2010, nr. 199.865). De verwerende partij kan – gelet op de hoger gemaakte vaststellingen – tevens niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht zou zijn gemotiveerd, zoals zij beweert in haar nota met opmerkingen.

Dat de gemachtigde geen nauwkeurig onderzoek met betrekking tot artikel 3 van het EVRM heeft gevoerd en hieromtrent niet heeft gemotiveerd, en dat het Dublingehoor van de verzoekende partij zich niet in het administratief dossier bevindt, klemt des te meer, nu de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de Belgische autoriteiten reeds eerder een overnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten hebben gericht op 2 oktober 2015, maar dat de Bulgaarse autoriteiten op 15 oktober 2015 de overname geweigerd hebben, en dat vervolgens op 19 oktober 2015 een nieuw overnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten werd gericht, maar dat dit verzoek zonder antwoord is gebleven.

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij met betrekking tot dit onderdeel van het enig middel aan dat de verzoekende partij niet ingaat op de concrete motivering van de bestreden beslissing (motivering die slechts betrekking heeft op de vaststelling van de verantwoordelijkheid van Bulgarije op zich) en dat zij de verantwoordelijkheid van Bulgarije niet betwist. Ter terechtzitting van 23 november 2015 benadrukt de verwerende partij dit nogmaals en voert zij aan dat de verzoekende partij geen schending van de Dublin-III-Verordening aanvoert. De Raad stelt vast dat deze opmerkingen van de verwerende partij inderdaad terecht zijn – de verzoekende partij betwist dit ook niet ter terechtzitting –, maar wijst erop dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel uitdrukkelijk aangeeft dat de weigering door de Bulgaarse autoriteiten op 15 oktober 2015 als een element moet worden beschouwd dat duidt op een weigering om de asielaanvraag van de verzoekende partij te behandelen en om haar in Bulgarije op te vangen. Er dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij op dit aspect niet ingaat. Verder dient te worden vastgesteld dat het voor de Raad ook op dit vlak onmogelijk is zijn wettigheidstoetsing door te voeren, daar het eerdere overnameverzoek van 2 oktober 2015 aan de Bulgaarse autoriteiten en de weigering van de Bulgaarse autoriteiten op 15 oktober 2015 zich niet in het administratief dossier bevinden. In het administratief dossier bevindt zich slechts een brief van 20 oktober 2015 van de gemachtigde gericht aan de procureur des Konings te Brussel in het kader van de procedure aangaande de vasthouding, waarin een overzicht wordt gegeven van een aantal elementen van het dossier en waarin gesteld wordt dat op 2 oktober 2015 een over- of terugnameverzoek werd gericht aan de Poolse en aan de Bulgaarse autoriteiten, dat de Bulgaarse autoriteiten de over- of terugname op 15 oktober 2015 weigeren en dat ook de Poolse autoriteiten op 16 oktober 2015 de over- of terugname weigeren, omdat de verzoekende partij in het bezit is van een verblijfskaart afgeleverd door de Bulgaarse autoriteiten die geldig is tot 31 oktober 2015. In het administratief dossier bevindt zich nog een e-mail van 19 oktober 2015 van de Poolse autoriteiten waarin gesteld wordt dat in bijlage een kopie van het paspoort en een Bulgaars visum geldig van 1 juni 2015 tot 15 augustus 2015 wordt gevoegd en waarbij gesteld wordt dat in het paspoort een stempel voorkomt van het “*Bulgarian Migration Office*” die aanduidt dat de toelating tot verblijf tot 31 oktober 2015 werd verlengd. De bijlage zelf bevindt zich echter niet in het administratief dossier. Het tweede terugnameverzoek van 19 oktober 2015 bevindt zich wel in het administratief dossier: hieruit blijkt dat de terugname wordt gevraagd op grond van het feit dat de verzoekende partij in het bezit is van een binnenkomstvisum uitgegeven door de Bulgaarse ambassade in Ankara, na verlenging geldig tot 31 oktober 2015. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de Raad niet beschikt over het eerdere over- of terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse autoriteiten, zodat hij niet kan nagaan waarop dit verzoek precies gestoeld werd, en dat hij tevens niet beschikt over de weigering van 15 oktober 2015 van de over- of terugname door de Bulgaarse autoriteiten, zodat niet kan worden nagegaan waarop deze weigering precies gestoeld is en of de Bulgaarse autoriteiten desgevallend nog verdere opmerkingen hebben gemaakt. Ook in de bestreden beslissing van 18 november 2015 is slechts sprake van een overnameverzoek aan Bulgarije van 19 oktober 2015 en de kennisgeving van 18 november 2015 van het stilzwijgend akkoord aan de Bulgaarse autoriteiten. Nu de Raad omwille van het onvolledig administratief dossier niet over deze informatie beschikt, terwijl deze wel degelijk relevant kan zijn, is het voor hem onmogelijk om na te gaan of deze eerdere weigering als een element kan of moet beschouwd worden dat duidt op een weigering om de asielaanvraag van de verzoekende partij te behandelen en om haar in Bulgarije op te vangen, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt.

Ten slotte kan erop gewezen worden dat ook het gegeven – door de verwerende partij aangehaald in haar nota met opmerkingen – dat de Bulgaarse autoriteiten op voorhand in kennis zullen worden gesteld

van de overdracht van de verzoekende partij zodat gepaste opvang kan worden voorzien, geenszins blijkt uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier.

Gelet op het bovenstaande dient *prima facie* te worden aangenomen dat een onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar en niet werd gemotiveerd omtrent een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van de verzoekende partij aan Bulgarije. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 3 van het EVRM wordt dan ook *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen van dit middel dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst immers onder meer uitdrukkelijk naar haar middel gestoeld op voormeld artikel 3 en stelt dat dat een verwijdering naar Bulgarije voor haar een risico uitmaakt om onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Met betrekking tot het betoog van de verwerende partij aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, betoog dat de verwerende partij op meer uitgebreide wijze voert in het kader van haar repliek op het uit artikel 3 van het EVRM geputte middel van de verzoekende partij, kan verwezen worden naar hetgeen de Raad in dit verband hoger, in het punt 3.3.2.2, heeft vastgesteld.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij bij een gedwongen verwijdering naar Bulgarije een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2015 tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE